

SZOMBATI ISTVÁN

Lányok a felezősávon

Fanni

Megint igaza volt Fecske barátomnak: ha megpillantod egyszer, megannyi délibáb, szikrázni fogsz tőle! Ha megnyitja szárnyait, a csillagokig repít. Minden pillantása égő csipkebokor, kinyitja vágyaid kapuját, égig érő máglya forralja a véred. Mint egy malomkerék, olyan a szeme, Nagyvárad belefér, ha ő is úgy akarja. Mint a papagájok, villog és csivitel, keresi a kedved. Glóriázik, csillog, mélység és magasság egyben! A haja is gyönyörű, megannyi szivárvány, mozdulatlan tükör, a szellők ondolálják, fényesők csókolják... Csak arra kell ügyelni, hogy rögtön észrevegyen, mert ha más után nyúl, véged!

Úgy tudom, Fecske, már ajánlotta magát, „attasé vagyok, négy nyelven beszélek!”, de hiába, elébe kerültem, kiválasztott lettem! Mikor hármásban voltunk, mindig engem nézett. Ha táncolni akart, Fecske rögtön ugrott., vitte a parkettre. Hiába fáradt, Fanni akkor is csak engem figyelt, de én csak arra tudtam gondolni, hogy Fecske, a barát, az alattomos jószág, biztos volt már vele.

Szorult az öklöm, szinte nekimentem, mikor észrevettem, hervad és könnyezik, mint a parti füzek. Motyogott valamit, törölte a szemét, mire Fanni dühös mozdulattal elkapta a kezem: gyere már, te mulya, én dumáljak neked?

Bernadett

Helló, Éjkirálynő! Bernadettnek hívnak, kaptam fel a fejem. Te vagy az új leány, neked is sikerült megkapnod a kulcsom? Úgy tettem, nem hallom, mit kérdez a kéjenc, tudtam, hogy folytatja, bár nem nagyon érdekelt a preparált szöveg. Ne fáradj, nem muszáj bezárnod életünk kapuját, mára már nem jön más, ha Muci téged küldött. A fiaid? Melyik érdekelne, kérdezett vissza, a díler, a futtató? Inkább azt mutasd be, emeltem a hangom, amelyik nem te vagy!

Olyan még nincsen, pillogott öntelten, reméltem, tudod már, belőlem csak egy van. Az a két jegenye pedig, akiből választhatsz, Káin és Ábel. Hágában

SZOMBATI ISTVÁN író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként ténykedett a betűk világában. Lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötetét (A sikoly) a Dacia Kiadó hozta (1988). Budapesten él.

vagy máshol teszik a dolgukat. El tudom képzelni, bólogattam. A kerítőtőm szerint talán lányom is volt. És ha jelen idő? Biztosan gyönyörű, hasonlíthat rád. Köszöntem a bókot. Ezt minden lány megkapja, akit ide küldnek. Muci már múlt idő, miket dumált rólam? Azt, hogy nekem még az anyám, Bécsben taníttatott! Próbálj csillapodni, nálam nincs piros lámpa! Megértettem, papus, sejtem, kihez jöttem. Akkor viselkedjél, mert azonnal kiváglak!

Hogy srófolhassam tovább a sárga, beteg embert, kék bogyót mutattam. Viagra? Én kértem rá Mucit, hogy jobban teljesíthess. A kurva jó életbe, patant a csontember, elvágom a torkát! Miért kell bántanod, ki csaknem ötszáz évig kereste a kedved? Megfojtom a dögöt, te is pártján állsz?

Mint egy párdúc, ugrott, félre kellett lépnem. Nyugi, drága papa, én nem foglak bántani. Ne nevezd papának, letépem a fejed! Nevetek, kevélyen. Mit vihatsz, te ribanc, miért vagy vadliba?

Felugrik, gyilkos szemekkel néz, püföli az asztalt. Azután visszafogja magát: ha már rám nyitottál, gyere, üljél mellém, töltsék egy tequilát? (Bólintok, örömmel, lesz mit rád locsolnom). Hálás vagy Mucinak, hogy megadta a címem? Igen, húztam ki magamat, látni akartalak! Aki hallott rólam, bólogat öntelt mozdulattal, tudja, hogy ki vagyok!

Igen, biccentettem nem éppen lelkesen. Kár, hogy én is tudom. Mert amíg nem tudtam, remélni mertem, van nekem is apám.

Mikor kopogsz, Pongrác?

Esténként, ha vacsorával várlak, kulcs fordul a zárban (régebben csengettél, vártad, hogy felkaphass, keringőzhess velem), magad nyitod halkan a bejárati ajtót. Az ölelés elmarad, a kalapod se röppen az előszobai fogas kinyújtott karjára. A falásnyi konyhában, az asztalfőre pattansz. Várod, hogy kínáljalak, sült hússal, párolt káposztával. Mintha részeg lennél, érdekesen billegsz a fogastól a tálalóasztalig. Vajon akkor se látsz, mikor a kádban, habfürdő csókjában, szerepet tanulok? Mióta nem látod, hogy szikrázik a szemem, mikor a nászágy felé lépdelsz?

Teríthetek, Pongrác, akarom kérdezni. Tudom, sok a gondod, mióta átvetted Orfeusz cégét. Napról napra őszülsz, vízrajzi térkép lett az arcod a nyomuló ráncoktól. Ha igazi ember vagy, mint a tegnap voltál, próbáld hozni magad, ne rúgjál ki senkit!

Hány fő most az annyi? Nem hallod a kérdést, gyöngyöző homlokkal számolsz, szörfözöl az apró noteszgépen. Mi van Ludmillával (ő a tulajdos), hányszor hív magához?

Indul az úthenger, képzeletem réme. Túl szép az életed, mondogatja anyám, a morzsák súlyait is érzed. Én inkább úgy szoktam mondani: amilyen gyönyörű, amilyen súlytalan, épp olyan ronda is. Mikor fogjuk újra egymást is érezni?

Rebeka

Csillogott a szemem, amikor Ilka megkérdezte: lennék-e Zsombor keresztanyukája. Persze, hogy persze, bár hites párom nincsen. Ne törődjél vele, húzott a keblére, Karcsinak sincs párja.

Karesz képviselő, céget is vezet. Én a tanügynél fonnyadok. Ha kell, tanítok is.

A vakációk alatt, amíg élt beteges nagyanyám, sok nyarat töltöttünk kőszegi birtokán. A bújócska és a papás-mamás vitte a prímet. Nekem mindig Karesz, Ilkának a nyurga öcsém jutott.

Bár volt alkalmi barátom, izgatottan vártam, hogy újra lássam. Te még élsz, kérdezte, mire én: szerinted? Na, ez már felért egy vékony öleléssel. Van időd reggelig? És ha igen, kérdem. Beviszlek majd Pestre. És ha Budán lakom? Akkor oda viszlek. Kapok ajándékot? Mire vársz, Rebeka, játszunk papás-mamást! Kapott tőlem puszit, aztán kérdeztem: kimegyünk cigizni? Kevélyen bölintott. Megvan még a nagy csűr? Mire finom mozdulattal a mellére húzott: bújnál a szénába? Veled mindenhova! Vigyázzál, Rebeka, ahogy sötétebb lesz, a szavadon foglak!

Csongor

Mind a ketten vártak valakit. A vörös hajú Linda a legújabb barátját, Csongor az apját. Ha nem lenne vasárnap, mehetne a grundra (tenyérnyi játszótér, legfeljebb passzolni, kiskapuzni lehet). Csak hét és fél éves, ám az alsósok közt ő a legjobb kapus. Akár a Casillas, repül, mint a madár, a legnagyobb lövést is ki tudja ütni bármelyik vinkliből.

A fiatal lovag hamarabb érkezett, mint ahogy jelezte az esti búcsúzásakor. Adys szemeivel simogatta Lindát, Csongor felé is kacsintott, és dobott egy Milkát. Holnap, ha lesz időm, elviszlek focizni! A kisfiú bölintott, elkapta a csokit, de öröm, mindketten nyugtázták, nem rezdült az arcán. Nyilván úgy gondolta: ígérni te is tudsz!

Nagy pancser vagy, Rezső, súgta halkán Linda, mondtam már nem egyszer, vasárnap tíz körül felugrik a férjem. Miért nem váltok el, meddig húzátok még? Akkor is feljönnél, ha tök független lennék?

Megint szólt a kapucsenegő. Élesen, riasztón. Úgy tűnik, Áron tartja a szavát. Linda összeresztett. Nem bánám, Picasso, ha elhúznál klotyózni. Aztán a gyerek felé lépett: remélem, Csongor, nem hallottál semmit? Mit nem kellett volna, kérdezte a gyerek. Például azt, hogy megérkezett Rezső. Addig talán nem járt, míg nem volt külön szobám? Azt hitted, nem hallom, hogy énekel az ágyad?

Pofon csattant, kettő. Nekem szántad, Linda, kérdezte a volt férj, amikor belépett. Gondolod, nem adtál még elég útravalót? Vidd már a fiadat, vagy a

ruháidért jöttél, mégis összeállnál azzal a szukával, aki az előszobában viháncol, s ügyfeleket fogad?

Áron nem figyelt rá, minek visszaszúrni. A cégen túl fog adni, kiadja a részét. De mi lesz Csongorral, őt is megfelezik? Merje megkérdezni, kinél lenne inkább, ha nem jön többet vissza?

Indulhatunk, Csongor? Linda megkönnyebbült. Mielőtt elmentek, sűgött a fiának. Áron kitalálta, itt van a giccsfestő, mijét festi megint?

Mikor kocsiba ültek, Csongor megborzongott, mint otthon a kukában, használt „lufikat” látott a sebváltó mellett. Merre menjünk, Csongor? Nem tudom, apa. Városliget jó lesz? A hét vezért már láttam. Puskás stadion? Bontják. Keresünk egy grundot? Nem tudom, apa, úgy érzem, hogy fázok. Harminc fok melegben? Tőletek, apa, borsózik a hátam.

Kármén

Ha pangott az ügynökség, indultam lötyögni, életet lesni, mint otthon sráckoromban, míg kertés házban laktunk. Bár nem volt rá szükségem, csordogált a zsebpénz, ám ha a grundon nem volt kétkapuzás, Kármén se napozott a kertben sakkmintás plédjén, belőttem a kocsmát, tátottam a számat, miközben használt poharakat vittem öblíteni. Figyeltem a seftelőket, a csajok ajánlatát egy-egy hamis kávé, olcsó vodka után. Ha egy félreeső bokszban tapizás bimbózott, én is keményedtem. Az volt az érzésem, a maszkírozott csajok ismerik Attilát, bár a delikvenszek kezét sohasem a homlokukhoz tették... Aztán jött a lélekvesztő: jé, mekkorát nőtt az apró keljfeljancsid mióta nem láttam! Ha nem volt reakció (mennyi az árfolyam, három vodka után?), keményedett a hang: ne aludj, bájjúnár, mit mondtál az este? Azt hiszed, nem tudom, miért jársz Icával a húgyszagú klotyóba? A pohármosó nőtől kértem egy hűsítőt. Az egekig hajított, akár a körhinta, vészesen forogtam. Gondolatban, mint a veszett egér, a kertünkben guggoltam, figyeltem Kármént, aki – mivel nem volt éppen partner – bugyiban napozott. Mikor már nem bírtam cérnával, kitörtem a léckerítés gyengélkedő nyakát, és röppentem a kockás plédje felé. Ott még ne matassál, szózott a kezemre, mert ha fellobbanok, máglyaként égetek. Akkor... akkor hová nyúljak, akartam kérdezni. Somolygott, aztán könnyed mozdulattal a hátára fordult: hoztál napolajat? Nem ugrott be semmi, pedig a nagyobb srácok mondták, mit kell adni neki, hogy engedékeny legyen.

Francia kapcsolat

Ha most otthon lennék, nyilván bicikliznék, mennék a rakpartra, figyelnék a vizet, meg Attila szemeit. Gondolom, te, most, egyedül is lemész. Vagy jársz még a némettel, az évfolyamtársaddal? Én, mióta a Szajna-parton vagyok, Yvette-tel sétálok. Nem épp úgy, mint veled. Mint neked a német, ő is évfolyamtárs. Az enyém párizsi, az Hugo sétányon lakik. Ő magyarul, én franciául akarok tanulni, míg tart az ösztöndíjam. A szeme sem olyan, amilyen a tied. Nem sötétzöld, nem ugrik tigrisként, ha fellobban a vágyam. Biztos vagyok benne, aligha érzi még a szívem dobbanását. Nincsen röntgenszeme, nemigen érdekli, mi lesz, ha elválunk, ha visszamegyek Pestre.

Azt szokta mondani, ismeri a dörgést, neki is volt egy őrült imádója, ami addig tartott, míg az ágyába engedte. Aztán kámforrá vált. Csak akkor szokta hívni, ha felugrik Párizsba, ha nem talál szállodát...